

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

// ภาษาไทยมีความสำคัญมาก เพราะเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างคนไทยทั้งชาติ ทำให้เกิดความเข้าใจตรงกัน การมีภาษาใช้ร่วมกันในระหว่างคนหมู่มากทำให้เกิดความรู้สึกเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ภาษาไทยเป็นเครื่องหมายแสดงความเป็นชาติไทย เป็นเอกลักษณ์ของชาติ นอกจากนั้นภาษายังเป็นวัฒนธรรมประจำชาติอย่างหนึ่งที่น่าภูมิใจ และควรแก่การรักษาไว้ ดังพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบันตอนหนึ่งว่า "ภาษาเป็น เครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ . . . ประเทศไทยนั้นมีภาษาของเราเองซึ่งต้องหวงแหน . . . เรามีโชคดีที่มีภาษาของตนเองแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะต้องรักษาไว้" ความสำคัญของภาษาไทยอีกประการหนึ่งนั่นก็คือ ช่วยให้ผู้ที่มีความสามารถทางภาษาประสบความสำเร็จในชีวิตหรือในการดำเนินกิจการต่าง ๆ ผู้ที่มีความสามารถทางภาษาสูงเมื่อเกิดความคิดริเริ่มใหม่ ๆ ใด ๆ ขึ้นแล้ว สามารถใช้ภาษาไทยพูดหรือเขียนแสดงความคิดเห็นนั้น ๆ ออกมาเป็นที่ประจักษ์ให้ผู้อื่นได้รับรู้ก็จะเป็นที่ชื่นชอบของบุคคลโดยทั่ว ๆ ไป //

นอกจากนั้นภาษาไทยยังเป็นปัจจัยสำคัญในอันที่จะศึกษาหาความรู้ในสาขาวิทยาการทุกแขนง แม้มีตำราเป็นภาษาต่างประเทศมากมาย แต่การที่จะศึกษาให้เข้าใจลึกซึ้งแล้ว ในหมู่คนไทยคงไม่มีอะไรดีไปกว่าการที่ได้ศึกษาโดยการฟังหรือการอ่านภาษาไทย^๑

แต่ความมุ่งหมายที่สำคัญที่สุดของทุกภาษาก็คือ ความมุ่งหมายในการติดต่อสื่อสารสังคมยิ่งขยายวงกว้างออกไปเพียงใด ก็ยิ่งมีความจำเป็นที่จะต้องอาศัยภาษาเป็นเครื่องมือมาก

^๑สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรชัย, วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา

(กรุงเทพมหานคร : ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๒),

ขึ้นเพียงนั้น เพื่อให้คนจำนวนมากเข้าใจตรงกัน

// สังคมที่ขยายตัวกว้างขวางและสลับซับซ้อนขึ้นอย่างรวดเร็วนั้น จำเป็นต้องมีระบบ การติดต่อสื่อสารกันอย่างมีประสิทธิภาพ จึงเกิดมีเครื่องมืออย่างหนึ่งขึ้น เรียกว่า "สื่อมวลชน" สำหรับติดต่อสื่อสารกับคนจำนวนมากในเวลาอันรวดเร็ว^๑

บรรดาสื่อมวลชนทั้งหลายซึ่งได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ และ หนังสือพิมพ์ นับว่ามีบทบาท สำคัญอย่างยิ่งในการที่จะนำความรู้และทักษะไปสู่ประชาชน ทุกเพศ ทุกวัย ทุกฐานะ ทุกโอกาส และทุกหนทุกแห่ง เท่าที่ขีดความสามารถของสื่อมวลชนแต่ละชนิดจะทำได้ ทุกวันนี้สื่อมวลชน เข้ามามีบทบาทต่อชีวิตมนุษย์มาก จนกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน สื่อมวลชนจึงมี อิทธิพลต่อ ผู้ฟัง ผู้ดู และ ผู้อ่าน อิทธิพลของสื่อมวลชนทำให้เกิดผลเป็นสองทางคือทางดีมี ประโยชน์ และทางไม่ดีมีโทษ. สื่อมวลชนมีส่วนร่วมทั้งในการสร้างและทำลาย สามารถเปลี่ยน ทัศนคติและความรู้สึกนึกคิดให้แก่ผู้ดู ผู้ฟัง และ ผู้อ่าน. และการใช้ภาษาของสื่อมวลชนนั้นก็ มี อิทธิพลต่อนักเรียนในด้านการใช้ภาษา รวมทั้งการ ศึกษาทักษะ ในชั้นเรียนด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนด้วย //

ดุชฎีพร ขำนิโรคสานต์^๒ ได้กล่าวถึงภาษาสื่อสารมวลชนกับการสอนภาษาไทย ว่า ภาษาสื่อมวลชนกับการสอนภาษาไทยนั้น มีปัญหาเกี่ยวข้องกันอยู่ กล่าวคือ การใช้ภาษาของผู้ที่ เกี่ยวกับสื่อมวลชนมักจะผิดแปลกไปจากภาษาที่เราใช้กันอยู่ หรือ ผิดแปลกไปจากมาตรฐานของ ภาษาที่เคยกำหนดกันไว้ เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ก่อให้เกิดปัญหาแก่ผู้เรียนภาษาไทย ซึ่งมักจะจดจำ สำนวนภาษาของสื่อมวลชนได้อย่างรวดเร็ว และใช้ตามโดยไม่ได้พิจารณาความควรไม่ควร และ ก่อให้เกิดปัญหาแก่ผู้สอนภาษาไทยที่ต้องคอยแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการใช้ภาษาซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทั้งนี้เพื่อรักษามาตรฐานของภาษาไทยไว้

^๑ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ และ ประภาศรี สีหอำไพ, ภาษาไทยสำหรับครู (กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาสารัตถศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๐), หน้า ๑-๓.

^๒ ดุชฎีพร ขำนิโรคสานต์, "ปัญหาการใช้ภาษาไทย," กรอองภาษาและวรรณกรรม, ประชุมบทความเชิงวิชาการ (กรุงเทพมหานคร : ศรีเมืองการพิมพ์, ๒๕๑๖), หน้า ๗๓-๗๘.

✓✓ เรามักจะเคยได้ยินเสมอว่า สื่อมวลชนทำให้ภาษาไทยเสื่อมบ้าง ทำให้ภาษารับดี บ้าง เหตุที่มีผู้กล่าวเช่นนั้นเป็นเพราะผู้ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับสื่อมวลชนมักไม่ใคร่ระมัดระวังในการใช้ภาษา คือ ไม่สนใจว่าจะถูกหรือไม่อย่างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่งคือมุ่งผลทางการค้า การโฆษณา จึงใช้สำนวนภาษาแบบใหม่ ๆ ผิดแปลกไปเพื่อให้สะดุดหูสะดุดตา จำง่าย ถ้าเป็นหนังสือพิมพ์รายวัน ก็มีปัญหาเพิ่มขึ้น คือต้องเขียนให้ทันเวลา ผู้จัดทำไม่มีเวลาตรวจแก้ภาษา หน้ากระดาษมีจำกัด การพาดหัวข่าวต้องให้สั้นและสะดุดตา ส่วนวิทยุ โทรทัศน์ และภาพยนตร์นั้นมีปัญหาในเรื่องการออกเสียงด้วย

ข้อบกพร่องในเรื่องการใช้ภาษาของสื่อมวลชนซึ่งสมควรที่จะแก้ไข คือ การเขียน การสะกดการันต์ สื่อมวลชนไม่ควรจะเป็นแหล่งแพร่การเขียนที่ผิด ๆ มีผู้กล่าวว่า "หนังสือพิมพ์มีอิทธิพลกว่าครูสอนในชั้นเรียน" การที่นักเขียนได้อ่านได้เห็นบ่อย ๆ ทำให้เกิดความเคยชินและจดจำการเขียนที่ผิด ๆ ไปใช้ เพราะคิดว่าถูกต้องแล้ว ผู้ที่เคยรู้ว่าเขียนอย่างไรจึงถูกเมื่อได้อ่านได้เห็นที่เขียนผิดบ่อย ๆ เข้า ก็อาจจะเกิดความไม่แน่ใจและความสับสนว่าเขียนอย่างไรถูก อย่างไรผิดแน่ นาน ๆ เข้าก็เขียนตามอย่างโดยไม่รู้สึกรู้ว่าผิด การสิ่งใดก็ตามที่เป็นความเคยชินแล้ว ย่อมแก้ไขได้ยาก ความผิดพลาดในการเขียนนี้ไม่ได้มีอยู่ที่คนคนเดียว ฉะนั้นเรื่องนี้อาจจะแก้ไขได้ยาก คือ ผู้เขียนอาจจะเขียนผิดเอง หรือผู้เขียนเขียนถูก แต่ลายมืออ่านยาก ผู้พิมพ์จึงพิมพ์ผิด หรือความผิดพลาดก็เกิดจากผู้ตรวจแก้หนังสือ หรือเป็นเพราะช่างเรียงพิมพ์ซึ่งแก้ไขข้อความที่พิมพ์หรือเขียนถูกต้องแล้วให้เป็นผิดด้วยความเข้าใจผิดของตนเอง ความผิดพลาดในเรื่องการเขียนนี้ ถ้าผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องมีความรับผิดชอบร่วมกัน ไม่ปล่อยให้ใครเป็นผู้รับผิดชอบฝ่ายเดียว ข้อบกพร่องต่าง ๆ ในเรื่องการเขียนก็น่าจะหมดไปได้ในที่สุด

✓ ในเรื่องของการอ่านและการออกเสียงก็มีข้อผิดพลาดบกพร่องอยู่หลายประการ แต่ข้อผิดพลาดในการอ่านออกเสียงนี้ มีผู้รับผิดชอบคนเดียวคือ ผู้พูด ผู้อ่าน หรือ ผู้ประกาศนั่นเอง ถ้าอ่านผิด ออกเสียงผิด ความผิดพลาดก็ตกอยู่กับผู้นั้น จะโทษผู้อื่นไม่ได้ ฉะนั้นผู้ที่ เป็นโฆษก ผู้ประกาศ หรือผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องทั้งหลาย ควรจะฝึกอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง ไม่ออกเสียงตามใจชอบ ไม่สนใจว่าจะถูกหรือผิด บางคนถึงแม้จะรู้ว่าไม่เหมาะไม่ควรแต่ก็ไม่ต้องการแก้ไข เช่น คนที่พูดไม่ชัดด้วยความจงใจ ตั้งใจจะพูดให้เพี้ยนไปเพื่อความโก้เก๋ เช่น การออกเสียงให้เพี้ยนไป

เหมือนชาวต่างชาติพูดภาษาไทย บางคนพูดหรืออ่านเร็วจนลน เช่น ออกเสียงคำว่า
โรงพยาบาล เป็น โรง-พะ-บาน หรือ ออกเสียงคำว่า มหาวิทยาลัย เป็น หมา-วิด-ชะ-ลัย
หรือการเว้นจังหวะผิดที่ แบ่งพยางค์ผิด เน้นผิดที่ เรื่องเหล่านี้ล้วนเป็นปัญหา แต่เป็นข้อ
บกพร่อง เฉพาะบุคคลไม่มีใครมีอิทธิพลต่อผู้ฟัง เท่าใดนัก ผู้ฟังฟังแล้วเกิดความรำคาญ ไม่ใช่ตาม
หรือพูดตาม ปัญหาที่สำคัญที่สุด ซึ่งต้องระมัดระวังและแก้ไขโดยด่วนคือ ปัญหาที่ผู้พูดผู้อ่านไม่รู้
จะออกเสียงคำที่เป็นปัญหาอย่างไรจึงจะถูก เมื่อไม่รู้ มีข้อสงสัยก็ควรที่จะศึกษาหาความรู้
ไต่ถามผู้รู้ เมื่อรู้แล้วก็จดจำไว้และอ่านหรือพูดให้ถูกต้องตลอดไป ไม่ผิดซ้ำ ๆ อีก เพื่อที่ผู้ฟัง
โดยเฉพาะนักเรียนจะได้ยินได้ฟังตัวอย่างที่ถูกต้อง

ปัญหาการใช้คำสำนวนภาษานับ เป็นปัญหาที่พูดกันมาก ปัญหาเรื่องนี้บางอย่างก็แก้ไข
ได้และต้องแก้ไข แต่บางอย่างก็เป็น เรื่องที่สื่อมวลชนไม่ต้องการที่จะแก้ไข เขาจงใจใช้ถ้อยคำ
สำนวน เช่นนั้นแม้ว่าจะมี เวลาที่จะแก้ไขชด เกล้าสำนวนภาษาให้ดีขึ้นได้มาตรฐาน หรือมี เวลาที่จะ
เลือกสรรคำให้เหมาะสม แต่เขาก็ไม่ต้องการทำเช่นนั้น เพราะเขามีจุดประสงค์ในการใช้สำนวน
ภาษาที่ผิดแปลก ที่ใหม่ สะดุดหูสะดุดตา ใ้ใจผู้ฟัง ผู้อ่านเพื่อประโยชน์ในแง่การค้า จุดประสงค์
ของเขาต่างกับจุดประสงค์ของครูผู้สอนภาษาไทยหรือผู้ที่ห่วงใยภาษาไทยทั้งหลาย เมื่อวัตถุประสงค์
ต่างกันเช่นนี้ การที่จะให้สื่อมวลชนใช้สำนวนภาษาให้ดีขึ้นได้มาตรฐานย่อม เป็น เรื่องที่
สำเร็จได้ยาก

ปัญหาที่ควรจะแก้ไข เช่น การใช้คำผิดความหมาย ไม่ศึกษา หรือ ไม่รู้ความหมายที่
แท้จริงของคำ หรือการใช้คำที่ทำให้ผู้ฟังผู้อ่านรู้สึกว่าเป็นไปไม่ได้ การใช้คำหรือข้อความกำกวม
ตีความได้หลายแง่โดยที่ผู้เขียนไม่ได้ต้องการเช่นนั้น ปัญหาการใช้คำและสำนวนต่างประเทศโดย
ไม่มีความจำเป็นแต่อย่างใด ปัญหาการใช้ราชาศัพท์ไม่ถูกต้อง การใช้คำหยาบ คำหยาบโสน
เหล่านี้ล้วน เป็นปัญหาที่ต้องแก้ไข และเพิ่มความระมัดระวังในการใช้ภาษายิ่งขึ้น

ปัญหาที่แก้ไขได้ยากเพราะผู้มีหน้าที่เกี่ยวกับสื่อมวลชนไม่ต้องการแก้ไข เช่น การสร้าง
คำใหม่ ๆ หรือ สำนวนใหม่ ๆ ที่แปลก สะดุดหู ใช้เฉพาะกลุ่ม เฉพาะอาชีพ เช่น ผู้โฆษณา
นักหนังสือพิมพ์ เป็นต้น ตัวอย่างคำและสำนวนใหม่ ๆ เช่น ศักลุกหนึ่ง นักยึดห่วง เจ้าบุญทุ่ม
หุ่นทรมาณใจสาว สิงห์อมควัน นักร้องเสียงกำมะหยี่ หรือ สะแลงต่าง ๆ เช่น เบี้ยวคำตัว

อม เต๊ะท่า หัวนักร้อง เป็นต้น การใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์จะต้องใช้ภาษาที่สั้นที่สุด เค่น สะกดตา และจงใจผู้อ่าน จึงเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้ใช้ภาษาไม่ได้มาตรฐาน และบางครั้งการพาดหัวข่าวก็ทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิด ถ้าไม่ได้อ่านเนื้อข่าวให้ตลอด

สมโรจน์ สวัสดิกุล ฅ อุษยา^๑ ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของภาษาและลักษณะของภาษาไทยในปัจจุบัน สรุปได้ดังนี้ การพูดและการอ่านออกเสียงคำไทยตลอดจนการผูกประโยคของผู้ใช้ภาษาไทยบางคนที่เป็นคนรุ่นใหม่ มีทั้งทำลายรูปและความหมายของคำซึ่งมีอยู่มากนั้นให้หดตัวแคบลง บางครั้งถึงกับหายไป มีการเสาะหาคำที่ประหลาดทั้งรูปทั้งเสียงเอามาเพาะพันธุ์ลงในภาษาไทย นำคำที่มีศักดิ์และความหมายสูงมาใช้เป็นคำคาด ๆ บางทีนำคำที่ไม่สุภาพมาใช้ทุกกาลเทศะแก่บุคคลทั่วไป และเด็กรุ่นใหม่ก็รับมาใช้เพราะนึกว่าเป็นถ้อยคำสำนวนไพเราะทันสมัย

การเปลี่ยนแปลงของภาษาและข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการใช้ภาษาไทยนี้ สื่อมวลชนนับว่ามีบทบาทและมีอิทธิพลเป็นอย่างมาก เพราะนอกจากจะเป็นผู้เผยแพร่ภาษาที่เกิดขึ้นใหม่แล้ว บางครั้งยังเป็นต้นคิดถ้อยคำสำนวนแปลก ๆ ขึ้นมามากมาย และภาษาเหล่านี้ก็ได้แพร่หลายไปในหมู่วัยรุ่นอย่างรวดเร็ว ทำให้ครูต้องประสบกับปัญหาการใช้ภาษาบกพร่องของนักเรียนด้วย^๒

และในเรื่องการเปลี่ยนแปลงของการใช้ภาษา กับ การสอนการใช้ภาษานั้น ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ^๓ ได้กล่าวไว้พอสรุปได้ คือ การสอนภาษานั้น นักเรียนไม่ได้เรียนเพียงในห้องเรียนเท่านั้น แต่เรียนจากสิ่งแวดล้อมด้วย เรียกว่าเรียนทุกวินาทีที่ตื่นอยู่

^๑สมโรจน์ สวัสดิกุล ฅ อุษยา, "ภาษาไทยเก็บตก," ชมทางภาษาไทย (กรุงเทพมหานคร : กรุงเทพมหานครพิมพ์, ๒๕๑๘), หน้า ๒๘-๒๙.

^๒สุรีย์ประภา ตรีเวช, "ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับภาษาที่ใช้ในการโฆษณา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาคศึกษามัธยมศึกษาบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๒), หน้า ๒.

^๓ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, ภาษาไทย-วิชาที่ถูกลืม (กรุงเทพมหานคร : กรุงเทพมหานครพิมพ์, ๒๕๒๐), หน้า ๙๘.

ดังนั้นครูภาษาไทยจะต้องเอาใจใส่เตรียมการสอนด้วย เช่น จะต้องสังเกตการใช้ภาษาใน
 รายการวิทยุ ในหน้าหนังสือพิมพ์ ในหนังสือต่าง ๆ ที่นักเรียนอ่านและอื่น ๆ และการเปลี่ยนแปลง
 ของภาษา มีการใช้ถ้อยคำสำนวนที่แปลกหูแปลกตาในการโฆษณาสินค้า ครูควรชี้แจงให้
 นักเรียนเข้าใจว่าการโฆษณาเป็นศิลปะอันหนึ่ง นักโฆษณาย่อมใช้ถ้อยคำที่เรียกร้องความสนใจ
 ผู้ใดไม่ต้องการโฆษณาสินค้าไม่ควรใช้ถ้อยคำในลักษณะนั้น คนไทยนิยมแสดงออกทางภาษา
 อย่างไม่ระมัดระวังทั้งในการพูด การเขียน เช่น ความกำกวมไม่แจ่มแจ้ง ก่อให้เกิดความสับสน
 คำกำกวมในภาษาไทยมีมาก เพราะเป็นภาษาที่ไม่มีรูปเฉพาะ เช่น รูปกริยาแสดงกาล
 แสดงพจน์ ซึ่งเป็นปัญหาในการสื่อสาร ซึ่งครูควรเอาใจใส่แก้ไขการใช้ภาษาของนักเรียน
 อุษฎีพร ชำนิโรคสถานต์^๑ ได้กล่าวถึงการสอนการใช้ภาษาไว้ดังนี้

✓ ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีชีวิต ยังมีผู้ใช้ จึงมีการเปลี่ยนแปลงในด้านคำและสำนวน
 ภาษาอยู่เสมอ อันจะเป็นผลให้ลักษณะภาษาเปลี่ยนแปลงไปได้ในเวลาข้างหน้า แต่การเปลี่ยนแปลง
 นั้น อาจจะทำให้ภาษาเจริญงอกงาม หรือ ทำให้ภาษางอกเป็นมะเร็ง อย่างที่เรียกว่า ภาษาเสื่อม
 ภาษาวิบัติได้ เมื่อภาษามีการเปลี่ยนแปลง ผู้ใช้ภาษาหรือเจ้าของภาษาควรจะยินยอม เฉพาะที่
 ทำให้ภาษางอกงาม แต่ควรจะยับยั้งการเปลี่ยนแปลงที่ทำให้ภาษาทรุดโทรม และครูภาษาไทย
 ควรจะชี้แจงให้นักเรียนเห็นความแตกต่างในการใช้ภาษา อธิบายให้เข้าใจว่า ภาษามีหลายแบบ
 หลายระดับ เช่น ภาษามาตรฐาน ภาษาต่ำกว่ามาตรฐาน สละสลวย ภาษาหนังสือพิมพ์ ภาษาโฆษณา
 ภาษาพูด ภาษาเขียน ภาษาราชการ เป็นต้น และในการใช้ภาษานั้น ผู้ใช้ภาษาต้องรู้จักใช้ให้
 เหมาะ เช่น ไม่นำเอาภาษาพูด ภาษาโฆษณา ที่ติดปาก ภาษาหนังสือพิมพ์ มาใช้ผิดที่ เช่น
 ใช้ในการเขียนรายงาน เขียนเรียงความ การเขียนอย่างเป็นทางการ การพูดอย่างเป็นทางการ
 การเขียนบทความทางวิชาการ เป็นต้น ครูควรชี้ให้เห็นความเปลี่ยนแปลงของภาษา หัดให้
 นักเรียนสังเกตความแตกต่างของสำนวนภาษาในสมัยต่าง ๆ ครูผู้สอนจะต้องพยายามรักษา
 มาตรฐานให้คงไว้ จะปล่อยให้เปลี่ยนแปลงไปก็ต่อเมื่อการเปลี่ยนนั้นทำให้ภาษาดีขึ้น และจะต้องมี
 มาตรฐานหรือบรรทัดฐาน กำหนดไว้เป็นหลักสำหรับให้นักเรียนยึดถือ และพิจารณาได้ว่าอย่างไร

^๑ อุษฎีพร ชำนิโรคสถานต์, "ปัญหาการใช้ภาษาไทย," หน้า ๗๘-๘๐.

เหมาะหรือไม่เหมาะ เพียงใด

✓ การใช้ภาษานั้นควรยึดหลักความสุภาพ ความเหมาะสม เช่น เหมาะกาลเทศะ เหมาะแก่บุคคล ยึดหลักความแจ่มแจ้งชัดเจน ความถูกต้องตามระบบ หรือระเบียบของภาษา และความถูกต้องเหมาะสมตามความนิยม การปลูกฝังความรับผิดชอบต่อภาษาไทยนั้นไม่จำเพาะแต่ครูภาษาไทย เท่านั้นที่จะ เป็นผู้ปลูกฝังแก่นักเรียน แต่เจ้าของภาษาทุกคนมีส่วนรับผิดชอบด้วย เหตุที่สื่อมวลชนต่าง ๆ มีอิทธิพลต่อประชาชน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อนักเรียน สื่อมวลชนจึงควรที่จะ เห็นความสำคัญของตนและถือ เป็นหน้าที่ที่จะรับผิดชอบต่อความ เจริญหรือความเสื่อมของภาษาไทย

✓ ✦ แต่อย่างไรก็ตาม ครูภาษาไทยในฐานะที่เป็นครูอนุรักษ์ ถ่ายทอด แก่ไข และปรับปรุงภาษาไทยให้ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาไทย ต้องมีภาระหนักพอสมควรในอันที่จะสอนให้นักเรียนเป็นผู้รู้จักแสวงหาความรู้ ความบันเทิง ทั้งจากการฟัง การอ่าน แต่ขณะเดียวกันก็ต้องพยายามสร้างประสบการณ์ในการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียน เป็นผู้ฟัง ผู้อ่านที่มีวิจรรย์ญาณ รู้จักคิด วิเคราะห์ห้อย่างมีเหตุผล รู้จักเลือกฟัง เลือกอ่านสิ่งที่มีคุณค่าและมีประโยชน์ ตลอดจนพิจารณาข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่มากับสื่อมวลชน ซึ่งเป็นหน้าที่ที่สำคัญของครูภาษาไทย ดังนั้นการศึกษารถึงอิทธิพลของสื่อมวลชน อันได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์ โดยเฉพาะในเรื่องเกี่ยวกับการใช้ภาษา จึง เป็นประโยชน์เพื่อจะได้หาวิธีส่งเสริมและใช้ประโยชน์จากอิทธิพลในทางที่ดี ส่วนอิทธิพลในทางที่ไม่ดีก็จะได้พยายามหาวิธีแก้ไข เพื่อส่งเสริมพัฒนาการของนักเรียนในการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง สามารถใช้ภาษาเป็นสื่อในการติดต่อสื่อสาร ใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ต่าง ๆ และเป็นเครื่องช่วยในการประกอบอาชีพได้ในอนาคต การใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพจึง เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับคนไทยทุกคน

Handwritten mark

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูภาษาไทย เกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีต่อการใช้ภาษาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการวิจัย

๑. การวิจัยนี้ต้องการทราบความคิดเห็นของครูภาษาไทยที่สอนนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร เท่านั้น

๒. การวิจัยนี้ศึกษาความคิดเห็น เกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีต่อการใช้ภาษาไทยของนักเรียนเท่านั้น

ข้อตกลงเบื้องต้น

- ๑. จำนวนตัวอย่างประชากรและลักษณะคุณภาพของตัวอย่างประชากร เชื่อถือได้
- ๒. คำตอบของผู้ตอบแบบสอบถามทุกคนมีความสำคัญเท่ากัน โดยไม่คำนึงถึงอายุ เพศ และ ประสบการณ์
- ๓. ผู้วิจัยถือว่า คำตอบของตัวอย่างประชากร เป็นคำตอบที่เชื่อถือได้

คำจำกัดความ

๑. ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึกที่แสดงออกมา คือความพอใจ และนิยมชมชอบหรือไม่พอใจ ไม่สนใจ ความคิดเห็นในที่นี้หมายถึงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งหมดที่ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นตัวแทนของครูภาษาไทยในกรุงเทพมหานคร

๒. ครูภาษาไทย หมายถึง ครูภาษาไทยที่สอนนักเรียนระดับมัธยมศึกษาของรัฐบาลสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

๓. สื่อมวลชน ในการวิจัยนี้ หมายถึง เฉพาะ วิทยุ โทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์

๔. การใช้ภาษาไทย หมายถึง การใช้ถ้อยคำ สำนวน วัฒนธรรมในการใช้ภาษา และ ลักษณะการใช้ภาษาตามแบบแผนที่ใช้ในทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

๑. เพื่อเป็นแนวทางแก่ครูในการแก้ไข ปรับปรุง ข้อผิดพลาด บทพร้อม ด้านการใช้ภาษาไทยของนักเรียน
๒. เพื่อเสนอแนะแนวทางแก่ครูในการนำสื่อมวลชนมาใช้เป็นอุปกรณ์ในการสอนการใช้ภาษาไทย
๓. เพื่อเป็นแนวทางในการค้นคว้าวิจัยต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย